

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 9 listopada 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Marek Głuch
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Kaczorkiewicz
	<i>Członek GKO:</i>	Jacek Najfeld (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego,**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt: ZDB-4100-1/2014, którym uznano Obwinionego (...)- pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Zespołu Obsługi Szkolnictwa w (...) odpowiedzialnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu w dniu 28 grudnia 2012 r. zamówienia publicznego – umowa nr 1/XII/2012 pomiędzy Gminą (...), reprezentowaną przez Dyrektora Zespołu Obsługi Szkolnictwa w (...)a podmiotem Przewozy Autokarowe (...), na dowóz dzieci i młodzieży szkolnej uprawnionej do dowozu do szkół i przedszkoli w godzinach rannych i z powrotem po zakończeniu zajęć dydaktyczno-wychowawczych na terenie Gminy (...) o wartości ogółem brutto 1.395.979,92 zł (1.292.574 zł netto),

co narusza art. 10 ust. 2 oraz art. 7 ust. 1 ustawy – Prawo zamówień publicznych

oraz wymierzono Obwinionemu karę pieniężną w kwocie 1.180,50 zł i obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu wnioskiem o ukaranie z dnia 16 stycznia 2014 roku wniósł o uznanie (...), pełniącego w czasie popełnienia czynu funkcję Dyrektora Zespołu Obsługi Szkolnictwa (...), za odpowiedzialnego - na podstawie art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), dalej zwaną „ustawą” - za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, polegające na udzieleniu w dniu 28 grudnia 2012 r. zamówienia publicznego – umowa nr

Sygn. akt BDF1.4800.115.2015

1/XII/2012 zawarta dnia 28 grudnia 2012 r. pomiędzy Gminą (...) reprezentowaną przez Dyrektora Zespołu Obsługi Szkolnictwa w (...) a podmiotem Przewozy (...) na dowóz dzieci i młodzieży szkolnej uprawnionej do dowozu do szkół i przedszkoli w godzinach rannych i z powrotem po zakończeniu zajęć dydaktyczno-wychowawczych na terenie Gminy (...) o wartości ogółem brutto 1.395.979,92 zł (1.292.574 zł netto) – z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych dotyczących stosowania trybu udzielenia ww. zamówienia publicznego z wolnej ręki na podstawie art. 5 ust. 1a pkt 4 ustawy - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r., nr 113, poz. 759 z późn. zm.), dalej zwaną „ustawą Pzp”, co jest niezgodne z art. 10 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1a pkt 4 oraz art. 7 ust. 1 tej ustawy.

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu, dalej zwana także „RKO”, orzeczeniem z dnia 24 marca 2015 roku uznała Obwinionego odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, polegające na udzieleniu w dniu 28 grudnia 2012 roku zamówienia publicznego – umowa nr 1/XII/2012 zawarta dnia 28 grudnia 2012 r. pomiędzy Gminą (...) reprezentowaną przez Dyrektora Zespołu Obsługi Szkolnictwa (...) a podmiotem Przewozy Autokarowe (...) na dowóz dzieci i młodzieży szkolnej uprawnionej do dowozu do szkół i przedszkoli w godzinach rannych i z powrotem po zakończeniu zajęć dydaktyczno-wychowawczych na terenie Gminy (...) o wartości ogółem brutto 1.395.979,92zł (1.292.574zł netto), co narusza art. 10 ust. 2 oraz art. 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych. Za powyższe, na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 2 ustawy RKO wymierzyła (...) karę pieniężną w wysokości 0,25 miesięcznego wynagrodzenia tj. w kwocie 1.180,50zł.

Przedmiotowe orzeczenie zostało wydane po ponownym rozpatrzeniu sprawy, w związku z orzeczeniem Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych, dalej zwanej „GKO” z dnia 20 października 2014 roku uchylającym orzeczenie RKO (o uniewinnieniu Obwinionego) z dnia 22 kwietnia 2014 roku w całości i przekazującym sprawę do ponownego rozpatrzenia przez ten organ.

Regionalna Komisja Orzekająca dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia przypisanego Obwinionemu czynu oraz w dacie orzekania. Powyższe przeanalizowała w oparciu o art. 24 ust. 1 ustawy, który nakazuje przy rozpoznaniu i ocenie popełnionego czynu stosować przepisy ustawy aktualnej w czasie orzekania, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu są względniejsze dla sprawy. Po dokonanej analizie RKO zastosowała przepisy obowiązujące w momencie orzekania, uznając,

iż stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia zarzucanego czynu nie był względniejszy dla sprawcy.

(...), podpisując umowę z dnia 28 grudnia 2012 roku, działając jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych w oparciu o udzielone mu przez Burmistrza (...) pełnomocnictwo, znalazł się na mocy art. 4 ustawy w kręgu osób podlegających odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W ocenie RKO fakt, iż w omawianym okresie występowała niejednolita praktyka stosowania klasyfikacji kodów CPV w zakresie usług dowozu dzieci i młodzieży do szkół, nie może usprawiedliwiać bezzasadnej zmiany przez zamawiającego klasyfikacji z usług priorytetowych na niepriorytetowe. Zamawiający w tym przypadku nie wskazał na okoliczności uzasadniające zmianę kwalifikacji usług, zmiany przedmiotu zamówienia, czy też pomyłki w uprzednim zakwalifikowaniu przedmiotowej usługi. Zamawiający nie uprawdopodobnił nawet, iż zachodzą przesłanki do zakwalifikowania usługi do ogólnej kategorii „dodatkowe i pomocnicze usługi transportowe – usługi dodatkowe i pomocnicze w zakresie transportu, usługi biur podróży – kod CPV 63000000-9”. Z całego toku postępowania Zamawiającego wyłania się obraz, zgodnie z którym powodem zmiany klasyfikacji była raczej konieczność udzielenia zamówienia i kończący się czas na jego udzielenie niż wątpliwości prawne.

Zdaniem RKO okres, na jaki zamawiający udzielił zamówienia, tj. 3 lata, nie odpowiada celowi zamówienia udzielanego w trybie z wolnej ręki na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo zamówień publicznych. Zamówienie z wolnej ręki powinno w tym przypadku dotyczyć wyłącznie zakresu koniecznego do zabezpieczenia najpilniejszych, bieżących potrzeb zamawiającego w czasie niezbędnym do przeprowadzenia właściwej procedury. Okres trzech lat, na jaki miała obowiązywać przedmiotowa umowa, wykraczał poza zakres, do którego zachodziła konieczność natychmiastowego wykonania zamówienia. Czas ten (trzech lat, na jaki została zawarta umowa), nie stanowił warunku poprzednich postępowań przeprowadzonych przez zamawiającego. Sześciokrotne wydłużenie terminu obowiązywania umowy (z 6 miesięcy do 3 lat) stanowi istotną zmianę pierwotnych warunków zamówienia. Tym samym zamawiający nie ma podstawy powoływania się na uprzednie przeprowadzenie kilku postępowań, o których mowa w art. 67 ust. 1 pkt 4 ustawy Pzp.

Ponadto RKO nie podzieliła argumentacji Obwinionego odnośnie do tego, że tylko jeden wykonawca na terenie gminy posiadał potencjał do wykonania zobowiązania (co najmniej 5

Sygn. akt BDF1.4800.115.2015

autobusów). W ocenie RKO zamówienie może realizować wykonawca spoza terenu gminy, gdyż brak uzasadnienia do ograniczania potencjalnych wykonawców usług z uwagi na miejsce siedziby, czy prowadzenia działalności gospodarczej.

W świetle powyższego, zdaniem RKO, Obwiniony nie wykazał spełnienia wskazanych przez siebie przesłanek uprawniających do zastosowania trybu zamówienia z wolnej ręki i w konsekwencji, przez nieuprawnione odstępnie od stosowania trybów podstawowych naruszył art. 7 ust.1 oraz art. 10 ust. 2 ustawy - Prawo zamówień publicznych.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności RKO uznała Obwinionego winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, polegającego na udzieleniu zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, dotyczących stosowania trybów udzielenia zamówienia publicznego.

Dokonując oceny stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych, RKO wzięła pod uwagę wagę naruszonych obowiązków przez Obwinionego, uznając stopień szkodliwości za znaczny. Za powyższym przemawia przedmiot naruszenia – odstępnie od stosowania podstawowych trybów zamówień publicznych prowadzące do naruszenia zasady uczciwej konkurencji lub zasady równego traktowania jak również wartość udzielonego zamówienia.

Biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i dyscyplinujące RKO wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 0,25 miesięcznego wynagrodzenia.

Obrońca Obwinionego pismem z dnia 29 maja 2015 r. wniósł odwołanie od ww. orzeczenia RKO, w którym zarzucił naruszenie:

- art. 19 ust. 1 ustawy, przez przyjęcie, że Obwiniony zawierając w imieniu Gminy (...) w dniu 28 grudnia 2012 r. umowę nr 1/XII/2012 popełnił czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych, przez udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych,
- art. 19 ust. 2 ustawy przez przyjęcie, że Obwiniony ponosi winę za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

Obrońca Obwinionego wniósł o uchylenie ww. orzeczenia oraz uniewinnienie od zarzucanego Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że:

- sprawa błędnego zakwalifikowania dowozu dzieci do szkół do kategorii usług nie priorytetowych nie jest tak oczywista jak przyjął to organ orzekający, o czym świadczy m. in. uznawanie dowozu dzieci za usługę niepriorytetową przez znaczną ilość jednostek samorządu terytorialnego, dwoistość stanowiska Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych oraz orzeczenie Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszeniem dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu z dnia 22 kwietnia 2014 r.;
- zarzut zawarcia umowy na dowóz dzieci na okres zbyt długi i wykroczenia poza zakres konieczności natychmiastowego wykonania zamówienia jest wynikiem całkowicie dowolnego uznania argumentu Rzecznika Dyscypliny;
- zarzut błędnego przyjęcia, że nie zajdzie sytuacja, w której do drugiego przetargu nie przystąpi żaden oferent jest chybiony, ponieważ nie można przewidzieć przyszłości, a do 2012 r. taka sytuacja nie wystąpiła Nie można także uatrakcyjnić postępowania, poza ceną, która jest ustalana w toku postępowania;
- w orzeczeniu nie wskazano, że Obwiniony mógł w inny sposób zapewnić dowóz dzieci do szkoły, co było jego nadrzędnym obowiązkiem.

Rozpatrując odwołanie, GKO zważyła, co następuje.

W pierwszej kolejności GKO, kierując się art. 24 ust. 1 ustawy, dokonała analizy prawa obowiązującego w przedmiotowej sprawie w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz czasie orzekania przed GKO. 19 października 2014 r. weszła w życie nowelizacja ustawy Pzp, która uchyliła art. 5 ust. 1a pkt 4 tej ustawy, a więc jeden z przepisów, który został wskazany we wniosku o ukaranie jako naruszony przepis prawa. Podkreślenia wymaga jednak, że przepis ten odnosił się wyłącznie do usług o charakterze niepriorytetowym i nie mógł w czasie udzielania zamówienia być podstawą do zastosowania trybu z wolnej ręki (oczywiście, w czasie orzekania też nie ma podstaw do uznania, że uchylony art. 5 ust 1a pkt 4 ustawy Pzp mógł być przesłanką do zastosowania trybu niekonkurencyjnego). Natomiast art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy, a także art. 7 ust. 1 oraz art. 10 ust. 2 ustawy Pzp, nie zmieniły się od czasu popełnienia zarzucanego Obwinionemu czynu. Podsumowując należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie nie występują okoliczności, pozwalające na uznanie, że stan prawny obowiązujący w czasie popełnienia zarzucanego czynu był względniejszy dla Obwinionego. Tym samym, do oceny zachowania Obwinionego trzeba zastosować prawo obowiązujące w czasie orzekania przed GKO.

Rozpoznając przedmiotową sprawę GKO uznała, iż odwołanie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 ustawy. Przepis ten stanowi, że odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. W ocenie GKO RKO w uzasadnieniu wydanego orzeczenia w sposób wyczerpujący i merytorycznie poprawny wywiodła, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy zasadne było przypisanie Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych na mocy art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy w związku z naruszeniem art. 10 ust. 2 oraz art. 7 ust 1 ustawy Pzp.

Powyższego nie zmieniają argumenty obrońcy Obwinionego, zaprezentowane w odwołaniu w zakresie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących charakteru usług przewozu dzieci w wieku szkolnym (priorytetowych albo niepriorytetowych). Z zebranych i niekwestionowanych dowodów w sprawie wynika, że Obwiniony przed zawarciem umowy w trybie zamówienia z wolnej ręki przeprowadził trzy postępowania o udzielnie zamówienia publicznego, których przedmiotem był dowóz dzieci i młodzieży szkolnej do szkół i przedszkoli z terenu Gminy (...). Usługa ta została przez Obwinionego – pomimo tożsamego stanu prawnego jak w dniu naruszenia dyscypliny finansów publicznych – zakwalifikowana jako priorytetowa. Trudno jest zatem uznać argument obrońcy w zakresie wątpliwości interpretacyjnych, skoro wcześniej wątpliwości te nie istniały. O braku wątpliwości interpretacyjnych świadczy również znajdujące się aktach sprawy stanowisko Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych wyrażone w informacji o wyniku kontroli w zakresie legalności wyboru trybu zamówienia z wolnej ręki z dnia 23 lipca 2013 r. oraz uchwała Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 4 września 2013 r. Obwiniony nie mógł wprowadzić zmian tych stanowisk w czasie naruszenia dyscypliny popełnionego w grudniu 2012 r., jednakże mając na uwadze ciężący na nim jako kierownika jednostki obowiązek zachowania należytej staranności nie powinien „zmieniać” charakteru zamawianych usług z priorytetowych na niepriorytetowe, bez możliwości wskazania podstawy dokonania takiej zmiany. Z okoliczności sprawy wynika, że zmiana ta była związana z uznaniem, że należy przeprowadzić postępowanie w trybie z wolnej ręki i miała ona uzasadniać taką procedurę. Podkreślić należy także, za organem pierwszej instancji, że, jeżeli Obwiniony uważał, że istnieją wątpliwości w zakresie możliwości stosowania trybu szczególnego, to powinien się kierować zasadami ogólnymi wyrażonymi w ustawie Pzp.

Niezasadny jest również argument w zakresie dwoistości stanowiska Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych odnośnie do charakteru usług dowozu dzieci i młodzieży. Zdaniem Obwinionego dwoistość jest związana z tym, że z jednej strony Prezes Urzędu zamówień publicznych uznaje, że usługi te mają charakter usług priorytetowych, ale z drugiej toleruje „w podległym mu Biuletynie Zamówień Publicznych” ogłoszenia wielu jednostek samorządu terytorialnego, z których wynika traktowanie przez nie usługi dowozu dzieci i młodzieży jako usług niepriorytetowych. Obwiniony nie uwzględnia, że nie ma podstawy prawnej, która umożliwiałaby (a tym bardziej nakazywała) Prezesowi Urzędu Zamówień Publicznych ingerencję w treść ogłoszeń publikowanych w Biuletynie Zamówień Publicznych. Natomiast w rozpoznawanej sprawie stanowisko Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych zostało wyrażone jasno a jego prawidłowość została potwierdzona przez Krajową Izbę Odwoławczą.

Także powołanie się na orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Opolu z dnia 22 kwietnia 2014 r. jest bezzasadne, ponieważ zostało ono usunięte z obrotu prawnego orzeczeniem GKO z dnia 20 października 2014 r., uchylającym zaskarżone orzeczenie w całości i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania przez komisję orzekającą pierwszej instancji.

Uznając - czysto teoretycznie - za zasadne wątpliwości interpretacyjne w zakresie charakteru usług dowozu dzieci do szkoły, podkreślić należy za uchwałą Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 4 września 2013 r. (znajdującą się w aktach sprawy), że wielokrotne nawet zakwalifikowanie do usług priorytetowych nie może być powodem niemożliwości innego zakwalifikowania usługi, jednak zamawiający musi wtedy wykazać zmianę okoliczności, czy zmianę przedmiotu zamówienia, bądź wykazać pomyłkę w uprzednim zakwalifikowaniu. Obwiniony w rozpoznawanej sprawie nie wykazał takich zmian, a z zebranych dowodów w sprawie wynika wręcz, że jedyną przyczyną zmiany kwalifikacji przedmiotu zamówienia był zbliżający się termin realizacji tej usługi przez gminę.

Dodatkowo, za naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych dotyczących przesłanek stosowania trybów udzielania zamówienia z wolnej ręki, świadczy również, czas na jaki został zawarta kwestionowana umowa. Zamówienie z wolnej ręki w niniejszej sprawie powinno dotyczyć wyłącznie zakresu koniecznego do zabezpieczenia najpilniejszych, bieżących potrzeb zamawiającego w czasie niezbędnym do przeprowadzenia właściwej procedury. Natomiast okres 3 lat na jaki została zawarta umowa wykracza zdecydowanie poza czas, w którym zachodziłaby konieczność natychmiastowego wykonania zamówienia. Zarzut całkowicie dowolnego uznania argumentów Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w

tym przedmiocie jest bezpodstawny. RKO w uzasadnieniu swojego orzeczenia (str. 15) w sposób merytoryczny i wyczerpujący uzasadniła swoje stanowisko w tym zakresie, z którym w całej rozciągłości zgadza się GKO.

Orzeczenie RKO nie narusza także art. 19 ust. 2 ustawy. Zarzut braku wskazania, że Obwiniony mógł w inny sposób zapewnić dowóz dzieci i młodzieży nie zasługuje na uwzględnienie. RKO w kilku miejscach uzasadnienia swojego orzeczenia wskazywała działania, które Obwiniony winien podjąć w celu uniknięcia naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zaniechania Obwinionego w tym zakresie, które doprowadziły do zaistniałej sytuacji, nie mogą stanowić okoliczności przemawiających na korzyść Obwinionego. Obrońca podnosi, że wzorzec działania, przedstawiony przez Komisje pierwszej instancji, to jest: dokonanie zmiany w warunkach zamówienia, tak aby uatrakcyjnić ofertę i zwiększyć realność zgłaszania się potencjalnych oferentów, jest nierealny, albowiem Obwiniony nie mógł przewidzieć sytuacji braku oferentów w ponownym postępowaniu. Argument ten zdaniem GKO nie zasługuje na uwzględnienie. Działanie wskazane przez RKO było możliwe i jak najbardziej racjonalne, w sytuacji, gdy nawet z argumentów obrońcy wynika, że można było przewidzieć brak oferentów. Biorąc bowiem pod uwagę doświadczenie życiowe, można było realnie spodziewać się, że skoro nie zostały zmienione warunki zamówienia, to w kolejnych postępowaniach nie zgłosi się nowy oferent. Nie można natomiast zgodzić się z twierdzeniem, że oferty nie można było uatrakcyjnić. Nie tylko cena - jak podnosi obrońca - ma wpływ na atrakcyjność ogłoszenia o zamówieniu. Zwiększenie zainteresowania ogłoszeniem o zamówienie może wynikać także z wydłużenia czasu trwania usługi, który w tym wypadku, jak wynika z zebranych dowodów, miał duże znaczenie.

Nie ulega także wątpliwości, że zarzucane naruszenie jest szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy. Świadczy o tym przede wszystkim waga naruszonych obowiązków, to jest udzielenie zamówienia publicznego w trybie niekonkurencyjnym w sytuacji, w której nie zachodziły przesłanki do jego zastosowania. Naruszono tym samym fundamentalną zasadę Prawa zamówień publicznych określoną w art. 7, zgodnie z którym zamawiający przygotowuje i przeprowadza postępowanie o udzielenie zamówienia w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji oraz równe traktowanie wykonawców.

Rozpoznając sprawę GKO nie znalazła podstaw do złagodzenia orzeczonej Obwinionemu kary. Nie przemawiają za tym ani rodzaj, ani okoliczności naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Istotne jest także to, iż w sprawie zostały naruszone podstawowe zasady stosowania zamówień publicznych, godzące w zasadę konkurencyjności i równego

traktowania wykonawców. Ponadto ważna jest także wartość zamówienia udzielonego z pominięciem wymaganych w tej sprawie trybów konkurencyjnych. Również właściwości i warunki osobiste Obwinionego nie mogą stanowić w rozpatrywanej sprawie podstawy złagodzenia kary. Nie zasługuje na aprobatę i wymaga sankcji zachowanie, które prowadzi do ograniczenia uczciwej konkurencji. Nie do przyjęcia są także argumenty, w myśl których Obwiniony rzekomo nie miał, żadnych możliwości uatrakcyjnienia postępowania przetargowego, ale przy zawarciu umowy w trybie z wolnej ręki sześciokrotnie wydłużył okres obowiązywania umowy. Doprowadziło to bowiem do postawienia konkretnego wykonawcy w uprzywilejowanej pozycji. Pamiętać przy tym należy, że konkurencyjne postępowanie ma na celu nie tylko ochronę interesów potencjalnych wykonawców, ale przede wszystkim ma umożliwić zamawiającemu wybór oferty najkorzystniejszej; ma chronić także ekonomiczne interesy zamawiającego. Nieprzeprowadzenie postępowania w trybie konkurencyjnym (na warunkach porównywalnych z zamówieniem udzielonym w trybie z wolnej ręki) uniemożliwia obecnie zweryfikowanie, czy zgłosiłby się wykonawca przedstawiający korzystniejszą ofertę, ale swoim postępowaniem Obwiniony wykluczył możliwość takiego zgłoszenia. GKO uznała zatem, iż nie ma przesłanek do zmiany wymierzonej Obwinionemu kary pieniężnej (orzeczonej zgodnie z ustawą, w najniższej możliwej wysokości – 0,25 miesięcznego wynagrodzenia Obwinionego).

Biorąc powyższe pod uwagę Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.